

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.812 van 3 maart 2000
in de zaak A. 86.856/VII-19.476.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Hottatstraat 4

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
beweerde Armeense nationaliteit, op 20 september 1999
heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van, enerzijds, de beslissing van de
Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 1999 waarbij
een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen
en van, anderzijds, het bevel om het grondgebied van het
Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van
Binnenlandse Zaken van 10 augustus 1999, beslissingen
ter kennis gebracht aan verzoeker op 10 augustus 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 februari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, komt België binnen op 7 juni 1997, en verklaart zich op 9 juni 1997 vluchteling (adm. doss., stuk 1-47).

1.2. Op 20 juni 1997 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 46).

1.3. Op 6 februari 1998 oordeelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is (stuk 56).

1.4. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt aan verzoeker geweigerd bij beslissing van 10 februari 1999 (stukken 84-88).

1.5. Bij brief van 24 februari 1999 wordt tegen voormelde beslissing van 10 februari 1999 beroep ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen (stukken 95-99).

1.6. Bij beslissing van 11 mei 1999 wordt het beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard en wordt aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd (stukken 108-112).

1.7. Bij brief van 7 juli 1999 wordt een verzoek ingediend om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet (stukken 116-118).

1.8. Op 20 juli 1999 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken dat de aanvraag verworpen wordt en geeft op 10 augustus 1998 aan verzoeker het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.9. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.10. De motivering van deze beslissingen luidt (adm. doss., stuk 124) :

"(...)

In toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mede dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) :

De asielpcedure heeft niet extreem lang geduurd, wat volgens de omzendbrief van 15 december 1998 de minimale basisvoorwaarde is voor een regularisatie. Het feit dat betrokkene 2 schoolgaande kinderen heeft, dat beide echtgenoten werken, de zoon een sportcarrière opbouwt, ze van goed gedrag zijn, goed Nederlands spreken en zij hier vrienden en kennissen hebben, zijn geen redenen om betrokkene te regulariseren. Betrokkenen wisten dat zij bij een negatieve beslissing aangaande hun asielpcedure het land diende(n) te verlaten.

Bijgevolg dienen betrokkenen dringend het Belgisch grondgebied te verlaten.
(...)"

"(...)

Verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2/). Werd niet erkend als vluchteling. (K.B. van 8 oktober 1981 - art. 77).

Indien hij/zij dit bevel niet opvolgt, loopt de voornoemde gevaar, onverminderd rechtsvervolgning op grond van art. 75 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig art. 27 van dezelfde wet.
(...)"

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3. Overwegende dat de drie middelen van verzoeker, het eerste afgeleid uit de schending van artikel 9, lid 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, het tweede afgeleid uit de schending van artikel 9, derde lid, van dezelfde wet, alsmede uit de schending van de motiveringsplicht, het derde afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en het vierde afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, zodat zij niet kunnen leiden tot de schorsing van het bestreden bevel, dat zijn rechtsgrond vindt in artikel 6 en in artikel 7, alinea 1, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en in het motief dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling; dat niet blijkt dat verzoeker een annulatieverzoek heeft ingediend tegen de beslissing van 11 mei 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waardoor het beroep van verzoeker gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 1999 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard; dat bijgevolg de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen definitief is geworden en de verwerende partij gerechtigd is om deze definitieve jurisdictionele beslissing ten uitvoer te leggen middels een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de omstandigheid dat verzoeker staatloos zou zijn, niet kan worden beoordeeld door de Raad van State in het kader van huidig geding, vermits dit probleem indirect ter sprake komt in voornoemde beslissing van de Vaste Beroepscommissie, die niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure; dat de gevraagde schorsing van de eerste bestreden beslissing niet kan leiden tot de schorsing van het bestreden bevel, gelet op wat voorafgaat en op de omstandigheid dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat door verzoeker wordt ingeroepen niet kan worden voorkomen door de schorsing van de eerste bestreden beslissing, gelet op het feit dat het bestreden bevel een uitvoeringsmaatregel is van een definitieve jurisdictionele beslissing, die zelf niet voor schorsing vatbaar is; dat bijgevolg niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie maart tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.